

РЕШЕНИЕ

№ 7017

гр. София, 22.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 19.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **12024** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката.

Образувано е по жалба на „Метрополитен“ ЕАД, с ЕИК: 000632256, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор С. Б. И., срещу Решение № Ж-660/17.09.2021г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което е прекратено административното производство, образувано по негова жалба с вх. № Е-07-00-34 от 14.06.2018г. на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 7 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ във връзка с чл.147, ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

Не е спорно по делото и се установява от приложената административна преписка, че с Решение № 192/09.01.2020г. по адм.д.№ 12321/2019г. Административен съд София – град, Трето отделение, 11-ти състав, е отхвърлил жалбата срещу Решение №Ж-535/03.10.2019г. на КЕВР, с което е прекратено административното производство, по жалба с вх. № Е-07-00-34 от 14.06.2018 г., като неоснователна. С Решение № 7680/25.06.2021 г. по адм. д. № 7969/2020, по описа на Върховния административен съд, Трето отделение, е отменено Решение № Ж-535/ 03.10.2019 г. на КЕВР, с което е прекратена преписката на основание чл.147, ал.1 от Наредба №3 от 21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката и решението е върнато за ново произнасяне по изложените в решението задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Оспореното в настоящото производство Решение № Ж-660/17.09.2021г. на Комисията

за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което е прекратено административното производство, образувано по негова жалба с вх. № Е-07-00-34 от 14.06.2018г. на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 7 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ във връзка с чл.147, ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, е постановено въз основа и в изпълнение на отменителното Решение на ВАС.

С жалбата се излага становище за незаконосъобразност на постановеното решение, като издадено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон. Твърди, че КЕВР не е изпълнила задължителни указания на съда в Решение № 7680/25.06.2021 г. по адм. д. № 7969/2020, по описа на Върховния административен съд, Трето отделение, с което е отменено Решение № Ж-535/ 03.10.2019 г. на КЕВР по жалба с вх. № Е-07-00-34 от 14.06.2018 г. и е върнато за ново произнасяне, като при новото произнасяне с обжалваното решение КЕВР не се е съобразила с указанията на ВАС. Моли за отмяна на решението.

В съдебното заседание по делото жалбоподателят се представлява от юрисконсулт Д., който поддържа жалбата и моли да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР, Комисията/ се представлява от юрк. Н., който оспорва жалбата. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД), чрез юрк. С., оспорва жалбата, като счита, че решението на КЕВР е правилно и законосъобразно. Представя писмени бележки и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не взема участие по делото.

Административен съд София - град, като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, а се установява и от приложената административна преписка и доказателства към нея, че с Решение № Ж-535/03.10.2019 г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, е прекратено административното производство по жалба вх. № Е-07-00-34/14.06.2018 г. против "ЧЕЗ Разпределение България" АД на основание чл.147, ал.1 от Наредба №3 от 21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката. В жалба вх. № Е-07-00-34/14.06.2018 г. се твърди, че не се дължи и не следва да заплаща цена за пренос на електрическа енергия през мрежа средно напрежение, тъй като „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД) не извършва разходи за поддръжка, ремонт, охрана и др. дейности по мрежа средно напрежение, собственост на „Метрополитен“ ЕАД. Жалбоподателят е поискал Комисията да се произнесе относно липсата на законово основание за заплащане на цена за пренос на електрическа енергия през мрежа средно напрежение за обекти, които са запазени с електрическа енергия чрез мрежа, собственост на „Метрополитен" ЕАД.

„Метрополитен“ ЕАД е обжалвало Решение № Ж-535/03.10.2019 г. на КЕВР, като по жалбата пред съда е образувано адм. дело № 12321 по описа за 2019 г. на Административен съд София-град, по което с Решение № 192 от 09.01.2020 г., съдът е потвърдил Решение № Ж-535 от 03.10.2019 г. на КЕВР.

С Решение № 7680 от 25.06.2021 г. на Върховен административен съд (ВАС), е отменено Решение № 192 от 09.01.2020 г. по адм. дело № 12321 по описа за 2019 г. на

АССГ и Решение № Ж-535/03.10.2019 г. на КЕВР, като преписката е върната на КЕВР за ново произнасяне по жалбата на „Метрополитен“ ЕАД с вх. № Е-07-00-34/14.06.2018 г. срещу „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на решението. Оспореното в настоящото съдебно производство Решение № Ж-660/17.09.2021 г. на КЕВР, е постановено след отмяна и в изпълнение на Решение № 7680 от 25.06.2021 г. на ВАС по адм. д. № 7969 от 2020 г.

В мотивите на съдебния акт на ВАС, е посочено, че първоинстанционният съд е възприел изцяло мотивите на административния орган по приложението на закона към установените факти и е потвърдил оспореното пред него решение. На следващо място, изводът на административния орган неправилно се основава на приложението на пар. 1, т. 22 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗЕ и, че в случая обектите на жалбоподателя са присъединени към електропреносна мрежа, а не към електроразпределителна такава. Посочено е, че потребител, присъединен към електрическата мрежа на ниво средно напрежение, не трябва непременно да се счита за клиент на оператора на електроразпределителната мрежа.

Въз основа на връщането на преписката за ново произнасяне на административния орган, КЕВР се е произнесъл с ново решение, а именно оспореното пред настоящата инстанция.

При постановяване на оспореното решение, КЕВР е приел и изложил следните мотиви:

На основание Заповед № 3-Е-173/26.07.2021 г., на председателя на КЕВР е сформирана работна група, със задача - да разгледа и анализира гореописаната жалба, при спазване на задължителните указания по тълкуване и прилагане на закона, дадени в мотивите на Решение № 7680 от 25.06.2021 г. на Върховен административен съд.

„Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД) представило на КЕВР становище и допълнителни данни и документи във връзка с възникналите въпроси по жалбата.

Въз основа на анализ на събраната информация по преписката и документи КЕВР е установила, че преносът на електрическа енергия до 27 обекта, собственост на „Метрополитен“ ЕАД се осъществява на страна средно напрежение, като съгласно договорите за присъединяване, тези обекта са присъединени към подстанции, собственост на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД чрез кабелни линии средно напрежение. Съоръженията за присъединяване, включващи разпределителни уредби и кабелни линии средно напрежение са изградени от „Метрополитен“ ЕАД, в съответствие с чл. 117, ал. 5 и ал. 6 от ЗЕ, а оборудването на нови килии в подстанциите, е изградено в съответствие с чл. 21, ал. 5 от Наредба № 6 от 24 февруари 2014г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи (Наредба № 6).

В зависимост от вида на приемниците на електрическа енергия, техническите параметри, сигурността и предназначението на присъединяваните обекти, е определена категория по осигуреност на електроснабдяването съгласно Наредба № 3 от 9 юни 2004 г. за устройството на електрическите уредби и електропроводните линии (Наредба № 3), като за повечето обекти, категорията по осигуреност е първа и електроснабдяването се осъществява от два независими взаимно резервиращи се източника. Поради тази причина, преносът на електрическа енергия за част от

обектите се осъществява, както през електроразпределителната мрежа, така и през електропреносната мрежа.

Измерването на консумираните количества електрическа енергия от обектите се осъществява на страна средно напрежение. Измервателните системи са монтирани в съответните кабелни килии в подстанциите.

Съгласно договорите за присъединяване, границата на собственост между електрическите съоръжения на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД) и тези на „Метрополитен“ ЕАД е мястото на присъединяване на кабелните крайници на електропроводни линии средно напрежение към разпределителната уредба средно напрежение на съответната подстанция.

При горните факти, като заключава, че обектите, собственост на „Метрополитен“ ЕАД, са присъединени към електроразпределителната мрежа на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, съгласно договорените между страните клаузи, отговарящи на нормативните разпоредби, на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 7 от Закона за енергетиката, във връзка с чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, Комисията е прекратила административното производство, образувано по жалба с вх. № Е-07-00-34 от 14.06.2018г., подадена от „Метрополитен“ ЕАД срещу „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД). Приела е, че макар кабелните електропроводи средно напрежение, чрез които се запазват електрическите уредби (понижителни и разпределителни станции, елементи от техническата инфраструктура на М. ЕАД), представляващи съоръжения за присъединяване по смисъла на § 1, т. 14 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 6, да не са част от електроразпределителната мрежа на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, преносът на електрическата енергия до 27 обекта на „Метрополитен“ ЕАД се осъществява посредством електроразпределителната мрежа на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД до границата на собственост между електрическите съоръжения на мрежовия оператор и тези на жалбоподателя, която съвпада с мястото на измерване на електрическата енергия и мястото на присъединяване, а именно - кабелните крайници на електропроводни линии средно напрежение към разпределителната уредба средно напрежение на съответната подстанция, собственост на мрежовия оператор.

При тези данни е издадено и обжалваното в настоящото производство Решение № Ж-660 от 17.09.2021г. на КЕВР, с което е прекратено административното производство, образувано по жалба с вх. № Е-07-00-34/14.06.2018 г., подадена от „Метрополитен“ ЕАД срещу „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД).

При така установените факти, Административен съд София – град, III-то АО 63-ти с-в, обосновава следните правни изводи:

Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма. В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 2 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ КЕВР разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия, включително крайни снабдителни, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон, като в съответствие с, ал. 5 когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно разпоредбата на чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ регулаторният орган разглежда жалби

на потребители срещу лицензианти във връзка с изпълнение на лицензионната дейност. Редът за разглеждане на жалбите е този, предвиден в Наредба № 3/2013 г., като в чл. 142, ал. 1, т. 1 е посочено, че комисията разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, свързани с изпълнението на задълженията им по Закона за енергетиката. Процедурата по произнасяне по жалбите е уредена в горепосочената Наредба, чл. 142 - 149 - посочено е, че при проверката на подадената жалба се събират всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата по нея, след което се изготвят доклад и проект на решение, в които се отразяват обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата, след което докладът, проектът на решение, жалбата и преписката по нея се представят на председателя на комисията, който с резолюция определя внасянето им за разглеждане на жалбата и решаването ѝ от комисията в закрито заседание. В случая, изискванията на Наредбата - чл. 144 и сл. са спазени - изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение.

Относно материалната законосъобразност на акта:

В жалбата с която първоначално е сезирана КЕВР, се твърди, че „ЧЕЗ Разпределение България“ АД начислява такса за пренос през електроразпределителна мрежа, която не е собственост на дружеството и сочи, че електропроводните линии не са собственост на оператора на мрежите „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, респективно същите са собственост на собственика на жалбоподателя.

Безспорно от доказателствата по делото се установява че „Метрополитен“ ЕАД е изградило електропроводите за снабдяване на своите обекти в изпълнение на разпоредбата на чл.117, ал. 5 и ал.6 ЗЕ и е сключило договори за присъединяване с „ЧЕЗ Разпределение България“ ЕАД, според които и на основание чл.30, ал.3 и ал.4 от Наредба №6, границата на собственост между електрическите съоръжения на клиента и разпределителното дружество е мястото на присъединяване на кабелните крайници на електропроводните линии средно напрежение към разпределителната уредба средно напрежение на съответната подстанция. Подстанциите са собственост на „ЧЕЗ Разпределение България“ ЕАД, като извършените от „Метрополитен“ ЕАД необходими строителни и монтажни работи за оборудване на нови килии в подстанциите, при изграждане на метрото са били прехвърлени възмездно в собственост на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД).

Ето защо решаващо значение за преценката относно основателността на доводите на страните по делото има въпросът за разграничението между дейностите пренос и разпределение на електрическа енергия, съответно разграничението между понятията електропреносна и електроразпределителна мрежа. Понятията „пренос“ и „разпределение“ на електрическа енергия са дефинирани съответно в чл. 2, т. 3 и т. 5 от Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО. Поради това разрешаването на този въпрос несъмнено изисква тълкуване на Общностното право, за да може решението на националната юрисдикция да бъде съобразено с неговите разпоредби, ползващи се с предимство пред вътрешните нормативни актове.

За европейския законодател, видно от определенията в чл.2, т.3 и т.5 от

Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година критерий за определяне на вида лицензионна дейност е вида на напрежението на електроенергията, която се транспортира. Така „пренос“ означава транспортиране на електроенергия по взаимосвързана система със свръхвисоко и високо напрежение, а „разпределение“ означава преноса на електроенергия по разпределителни системи с високо, средно и ниско напрежение. При преноса целта е да бъде доставена електроенергията до крайни клиенти или разпределители, докато при разпределението целта е да бъде доставена до клиенти, като и в двата случая не се включва доставка. Но, при тази оскъдно формулирана дефиниция и ако се приеме, че единственият разграничителен критерий за „пренос“ и „разпределение“ е вида на напрежението (както е прието в параграф 48 на Решение на СЕС по дело C-439/06), то очевидно е налице противоречие по отношение на високото напрежение. Този единствен критерий не може самостоятелно да отговори на въпроса по коя точка ще се дефинира пренос на енергия с високо напрежение, ако всички останали условия съвпадат, тъй като и двата вида лицензионна дейност и по т.3 и по т.5 на чл.2 включват в обхвата си транспортиране на електроенергия с високо напрежение. Тези разсъждения навеждат настоящият състав до предположения, че освен вида на напрежението - свръхвисоко, високо, средно и ниско, чрез тълкуване на разпоредбите би следвало да се изведе и допълнителен критерий, когато има съвпадение на дейностите по първия критерий, а именно „вида на напрежението“.

На следващо място, като критерий би могла да се разглежда собствеността на използваните електрически съоръжения, който критерий е възприет от българския закон. Преди приватизацията на електроразпределителните дружества в България не съществува разграничение между производство, пренос и разпределение на електроенергия, тъй като всички тези дейности са се осъществявали от Държавата, а всички електропроводи и съоръжения за пренос, разпределение и снабдяване са били държавна собственост.

В §1, т.44 от Допълнителните разпоредби на българския Закон за енергетиката понятието „пренос на електрическа енергия“ е дефинирано като транспортиране на електрическа енергия през преносната мрежа, като това определение не внася никаква яснота, а се опитва да препрати към друго понятие „преносна мрежа“. Според §1, т.20 от ДР на ЗЕ "Електрореносна мрежа" е съвкупност от електропроводи и електрически уредби, които служат за пренос, трансформиране на електроенергията от високо на средно напрежение и преразпределение на електроенергийни потоци. Дефиницията за пренос на електроенергия, която може да се изведе оттук, като възприета от българския законодател видимо не съвпада с дефиницията на чл.2, т. 3 на Директива 2009/72/ЕО.

Определението за „Разпределение на електрическа енергия“ в т. 49 на §1 от Допълнителните разпоредби на ЗЕ също препраща към понятието „разпределителни мрежи“. Според §1, т.22 от ДР на ЗЕ "Електроразпределителна мрежа" е съвкупност от електропроводи и електрически уредби с високо, средно и ниско напрежение, която служи за разпределение на електрическа енергия. Изводимата дефиниция за „електроразпределение“ изглежда съответна на приетото в чл.2, т.5 на

Директивата, ако българският законодател не я беше допълнил с предвиденото в чл. 88, ал.1 от ЗЕ: „Разпределението на електрическа енергия и експлоатацията на електроразпределителните мрежи се осъществяват от оператори на електроразпределителни мрежи - собственици на такива мрежи на обособена територия, лицензирани за извършване на разпределение на електрическа енергия за съответната територия.

Критерият за собственост на мрежата е доразвит по-подробно в чл.124 и чл.125 от Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи, където изрично е указана границата на собственост между обекти на оператора на електроразпределителната и обекти на оператора на електропреносната мрежи. В такъв случай българският законодател поставя като разграничителен критерий границата на собственост на съоръженията, принадлежащи към електрическата мрежа, а относно вида на напрежението на електрическия ток (по конкретно високо и средно), позицията му е неясна.

Видно от постановеното по дело C-31/18 Решение на Съда на Европейския съюз (пети състав) от 17.10.2019г. на формулираните преюдициални въпроси е даден следния отговор:1) Член 2, точки 3 и 5 от Директива 2009/72/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година относно общите правила за вътрешния пазар на електроенергия и за отмяна на Директива 2003/54/ЕО трябва да се тълкува в смисъл, че:

- допуска национална правна уредба като разглежданата в главното производство, която предвижда, че трансформирането на напрежението на електроенергията, за да се позволи преминаването от високо към средно напрежение, попада в обхвата на дейността на електропреносна мрежа,
- но не допуска такава правна уредба, която определя понятията за електропреносна и за електроразпределителна мрежа, като се основава не само на критерия за нивото на напрежение, но и на критерия за собствеността върху активите, използвани за осъществяване на дейности, свързани съответно с пренос и разпределение.

Това тълкуване обаче не засяга, от една страна, прилагането на член 17, параграф 1, буква а) от посочената директива, съгласно който независимият оператор на преносна мрежа трябва да е собственик на тази мрежа, и от друга страна, правото на държавите членки да налагат на оператора на разпределителна мрежа задължението да е собственик на тази мрежа, доколкото — като запитващата юрисдикция следва да провери това обстоятелство — посоченото условие не засяга постигането на преследваните от същата директива цели, по-специално като допуска да се избегне задължението такава мрежа да е в съответствие с правилата, които съгласно директивата са приложими към нея.

2) Директива 2009/72, и по-специално член 2, точки 3—6 и член 32, параграф 1, трябва да се тълкува в смисъл, че потребител, присъединен към електрическата мрежа на ниво средно напрежение, не трябва непременно да се счита за клиент на оператора на електроразпределителната мрежа, притежател на изключителна лицензия за разпределение на електроенергия на съответната територия, независимо от договорните отношения между този

потребител и оператора на електропреносната мрежа, като този потребител може да се счита за клиент на електропреносната мрежа, когато е свързан към уредба за средно напрежение, която е част — като запитващата юрисдикция следва да провери това обстоятелство — от електрическа подстанция, чиято дейност по трансформирането на електрическото напрежение, за да се позволи преминаването от високо към средно напрежение, попада в обхвата на дейността на тази мрежа.

От диспозитива на Решението на СЕС категорично следва, че Директива 2009/72 не допуска национална правна уредба, в която освен нивото на напрежение на електрическата енергия като разграничителен критерий между разпределителна и преносна мрежа се възприема и собствеността на съответните електрически инсталации, т.е. собствеността не може да е критерий.

Според параграф 53 от мотивите на Решението „... доколкото съгласно член 2, точки 4 и 6 от Директива 2009/72 както операторът на преносната мрежа, така и този на разпределителната мрежа могат да отговорят за съответните взаимовръзки между мрежите, държавите членки са свободни да определят, при спазване на определенията в точки 3 и 5 от същия член, дали точките на свързване спадат към преносната, или към разпределителната мрежа.“ Следователно СЕС приема, че дефиницията в Закона за енергетиката, съгласно която преносната мрежа включва и точките, където енергията се трансформира от високо на средно напрежение не противоречи на Директивата.

Освен в диспозитива, в мотивите на решението си СЕС в §89 е посочил, че запитващата юрисдикция е длъжна да провери дали — както, изглежда, следва от представените пред Съда доказателства и от устните състезания — въпросната уредба действително е част от електрическата подстанция, която е част от електропреносната мрежа и следователно не представлява външен за нея елемент, който е част от електроразпределителната мрежа. Според §90 при всички положения в това отношение е без значение дали съответните оператори на разпределителната и на преносната мрежа са собственици на съответната мрежа или не, тъй като подобно обстоятелство не може да лиши посочената мрежа от естеството ѝ на разпределителна или на преносна мрежа по смисъла на Директива 2009/72. В §91 от мотивите е развита тезата, че Директива 2009/72, и по-специално член 2, точки 3—6 и член 32, параграф 1, трябва да се тълкуват в смисъл, че потребител, присъединен към електрическата мрежа на ниво средно напрежение, не трябва непременно да се счита за клиент на оператора на електроразпределителната мрежа, притежател на изключителна лицензия за разпределение на електроенергия на съответната територия, независимо от договорните отношения между този потребител и оператора на електропреносната мрежа, като този потребител може да се счита за клиент на електропреносната мрежа, когато е свързан към уредба за средно напрежение, която е част от електрическа подстанция, чиято дейност по трансформиране на електрическото напрежение, за да се позволи преминаването от високо към средно напрежение, попада в обхвата на дейността на тази мрежа, като запитващата юрисдикция следва да провери това обстоятелство.

Правилни са изводите на електроразпределителното дружество, че до подстанциите му последното извършва пренос на електрическа енергия през свои собствени съоръжения. Представена е електрическа схема на съоръженията 110 kV на територията на [населено място], от която е видно, че съоръженията високо напрежение са свързани в единна система, по която се транспортира електрическа енергия, така че не е основателно възражението на жалбоподателя, че пренос по електроразпределителната мрежа не се извършва. Електрическата енергия постъпва в електроразпределителната мрежа, транспортира се, преобразува се и се разпределя посредством електроразпределителни съоръжения по тази мрежа, за да достигне до обектите на жалбоподателя.

А оглед това следва да се отбележи, с Решение № Ц-021 от 26.06.2008 г. Държавна комисия за енергийно и водно регулиране за първи път утвърждава две отделни цени за услугата разпределение на електрическа енергия, а именно: цена за достъп до електроразпределителната мрежа и цена за пренос на електрическа енергия през разпределителната мрежа по нива на напрежение, като ежегодно, КЕВР утвърждава цена за пренос на електрическа енергия през разпределителна мрежа на средно напрежение и цена за пренос на електрическа енергия през разпределителна мрежа на ниско напрежение. Цената за пренос се заплаща в зависимост от начина на присъединяване на обекта на потребителя към електроразпределителната мрежа и мястото и начин на измерване на консумираната електрическа енергия.

В разпоредбата на чл. 104 от ЗЕ задължава ползвателите на съответната мрежа, с изключение на крайните клиенти, да уредят чрез сделка взаимоотношенията с оператора на електропреносната и/или електроразпределителната мрежа за ползване на мрежата, за достъп до мрежата и за преноса на количествата електрическа енергия, постъпили в мрежата или потребени от нея.

Съгласно чл. 26. ал. 4 от Правилата за търговия с електрическа енергия (ПТЕЕ) от 2010 г. (отм.), действащи към момента на сключване на процесните договори за пренос на електрическа енергия (19.11.2012г.) и разпоредбата на чл. 29. ал. 3 от ПТЕЕ, в сила от 26.07.2013г., клиентите, присъединени към електроразпределителните мрежи, дължат плащане за всички мрежови услуги. Текстът предвижда, че клиенти и производители, присъединени към електроразпределителната мрежа, дължат утвърдени от КЕВР цени за достъп до електропреносната мрежа, за пренос по електропреносната мрежа, за достъп и пренос по електроразпределителната мрежа, други мрежови услуги за съответния ценови период, които заплащат на оператора на електроразпределителната мрежа и/или на крайния снабдител и/или на доставчика от последна инстанция. Единственото изключение от горното правило, действащата нормативна уредба установява в текста на чл. 29, ал. 4 от Правилата за търговия с електрическа енергия за производители, които захранват собствени обекти по мрежи, които не са собственост на преносното и разпределителното предприятие.

Според установеното по делото, „Метрополитен“ ЕАД е изградило електропроводите за снабдяване на своите обекти в изпълнение на разпоредбата на чл.117, ал. 5 и ал.6 ЗЕ и е сключило договори за

присъединяване с „ЧЕЗ Разпределение България“ ЕАД, според които и на основание чл.30, ал.3 и ал.4 от Наредба №6, границата на собственост между електрическите съоръжения на клиента и разпределителното дружество е мястото на присъединяване на кабелните крайници на електропроводните линии средно напрежение към разпределителната уредба средно напрежение на съответната подстанция. Подстанциите са собственост на „ЧЕЗ Разпределение България“ ЕАД, като извършените от „Метрополитен“ ЕАД необходими строителни и монтажни работи за оборудване на нови килии в подстанциите, при изграждане на метрото са били прехвърлени възмездно в собственост на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД). Предоставянето на достъп до разпределителната мрежа между ползвателя и разпределителното дружество е уредено първоначално с приложените по делото два договора № 308 /л. 61/ и № 309 /л. 77/, сключени на 19.11.2012 г., след което нови обекти са присъединявани с допълнителни писмени споразумения. Подстанциите, разпределителните уредби, средствата за търговско измерване, както и съоръженията, посредством които енергията достига до подстанциите и се трансформира в тях, са част от електроразпределителната мрежа собственост на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД).

С оглед дадените от СЕС тълкувания и след съвкупна преценка на представените доказателства, решението на КЕВР се явява законосъобразно издадено, в съответствие с процесуалните правила и материалния закон и съобразено с целта на закона и жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора, направените своевременно искания от ответника и заинтересованата страна искания за присъждане на разноски по делото, съдът намира същите за основателни. На ответника на основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 24 от Наредбата за правната помощ, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100.00 лв. и на заинтересованата страна „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД), на основание чл.143, ал.3 от АПК, следва да се присъдят разноски по делото в размер на 100.00 лв. представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК Административен съд София - град, Трето отделение, 63-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Метрополитен“ ЕАД, с ЕИК: 000632256, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор С. Б. И., срещу Решение № Ж-660/ 17.09.2021г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което е прекратено административното производство, образувано по негова жалба с вх. № Е-07-00-34 от 14.06.2018 г. на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 7 от Закона за енергетиката /ЗЕ/ във връзка с чл.147, ал.1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, *като неоснователна.*

ОСЪЖДА „Метрополитен“ ЕАД, с ЕИК: 000632256, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор С. Б. И., *да заплати* на Комисията за енергийно и водно регулиране, БУЛСТАТ:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], сумата от 100 лв. /сто лева/, *съдебно-деловодни разноски в производството.*

ОСЪЖДА „Метрополитен“ ЕАД, с ЕИК: 000632256, със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от изпълнителния директор С. Б. И., *да заплати* на „Електроразпределителни мрежи Запад“ ЕАД (с предишно наименование „ЧЕЗ Разпределение България“ АД), БУЛСТАТ:[ЕИК], [населено място], сумата от 100 лв. /сто лева/, *съдебно-деловодни разноски в производството.*

Решението подлежи на обжалване в 14 - дневен срок пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: